

საქართველოს უზენაესი სასამართლო

გ ა ნ ჩ ი ნ ე ბ ა
საქართველოს სახელით

საქმე №ას-63-63-2018

ას-63-63-2018 ბ-----ი

4 მაისი, 2018 წელი,

ქ. თბილისი

სამოქალაქო საქმეთა პალატა
შემადგენლობა:

ეკატერინე გასიტაშვილი (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
მოსამართლეები: პაატა ქათამაძე,
ბესარიონ ალავიძე

საქმის განხილვის ფორმა _ ზეპირი განხილვის გარეშე

კასატორი - დ--- ბ-----ი (მოპასუხე, შეგებებული სარჩელით მოსარჩელე)

მოწინააღმდეგე მხარე - გ----- ს-----ი (მოსარჩელე, შეგებებული სარჩელით მოპასუხე)

გასაჩივრებული გადაწყვეტილება - თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 15 ნოემბრის გადაწყვეტილება

კასატორის მოთხოვნა - გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და, ახალი გადაწყვეტილების მიღებით, შეგებებული სარჩელის დაკმაყოფილება

დავის საგანი - უკანონო მფლობელობიდან ნივთის გამოთხოვა, ზიანის ანაზღაურება (ძირითად სარჩელში), თანხის დაკისრება (შეგებებულ სარჩელში)

აღწერილობითი ნაწილი:

1. ქ. გორში, ყ-----ის ქუჩაზე №15, მიწის (ს/კ: 6-----) მესაკუთრეს წარმოადგენს გ----- ს-----ი (შემდეგში: მოსარჩელე, შეგებებული სარჩელით მოპასუხე, აპელანტი ან მესაკუთრე; ტ.1.ს.ფ.12-13).
2. აღნიშნულ უძრავ ქონებას უკანონოდ ფლობს დ---- ბ-----ი (შემდეგში: მოპასუხე, შეგებებული სარჩელით მოსარჩელე ან კასატორი)

3. სარჩელის საფუძვლები (თავდაპირველი სარჩელი)

- 3.1 მესაკუთრემ 2015 წლის 4 აგვისტოს სარჩელით მიმართა სასამართლოს მოპასუხის წინააღმდეგ, მოითხოვა უკანონო მფლობელობიდან უძრავი ქონების გამოთხოვა და მესაკუთრისათვის თავისუფალ მდგომარეობაში გადაცემა.
- 3.2 მოსარჩელემ თავისი სასარჩელო მოთხოვნა ამ განჩინების 1-2 პუნქტებში დასახელებულ გარემოებებს დააფუძნა.
- 3.3 მოსარჩელემ დამატებით მოითხოვა 9 600 ლარის დაკისრება მოპასუხისათვის იმ დასაბუთებით, რომ სწორედ აღნიშნულ თანხას მიიღებდა სადავო ქონების მინიმალურ ფასად გაქირავების შემთხვევაში.

4. შეგებებული სარჩელის საფუძვლები

- 4.1 მოპასუხემ შეგებებული სარჩელი აღძრა მესაკუთრის წინააღმდეგ და მოითხოვა ამ უკანასკნელისათვის ქონებაზე გაწეული სარემონტო სამუშაოების შედეგად გაწეული ხარჯის, რომლითაც გაიზარდა ქონების ღირებულება, დაკისრება, რაც ჯამში 11 582 ლარს შეადგენს;
- 4.2 მოპასუხემ დამატებით მიუთითა, რომ იგი სადავო ფართში იმყოფება 1980 წლიდან, სოფელ ხიდისთავში მდებარე უძრავი ქონების წილის მოსარჩელისათვის გადაცემის სანაცვლოდ.
- 4.3 მოპასუხე უთითებს აგრეთვე გორის რაიონის სასამართლოს 1995 წლის 5 ოქტომბრის გადაწყვეტილებაზე, რომელშიც იგი სადავო ქონების მესაკუთრესთან ერთად, მოპასუხეს წარმოადგენდა გორის # 3 სახლმმართველობის სარჩელზე. სახლმმართველობა მოითხოვდა სადავო ქონების ამჟამინდელი მესაკუთრის (იხ. პირველი პუნქტი) და მისი ოჯახის წევრების ფართზე უფლებადკარგულად ცნობას, ასევე - შეგებებული მოსარჩელის (იხ. მე-2 პუნქტი) ბინიდან გამოსახლებას. გორის რაიონის სასამართლოს ზემოხსენებული გადაწყვეტილებით დადგენილია, რომ მოპასუხე (შეგებებული მოსარჩელე) სადავო ქონებას დაეუფლა მოსარჩელის ნებართვით და ამ უკანასკნელის თანხმობით დაიკავა იგი.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 1995 წლის 27 ივლისის განჩინებით უცვლელი დარჩა აღნიშნული გადაწყვეტილება და კანონიერ ძალაში შევიდა (ტ.1, ს.ფ. 39-40, 75-78).

5. მოპასუხის შესაგებელი (თავდაპირველი სარჩელის ფარგლებში)

5.1 მოპასუხის მითითებით, მოსარჩელის მიერ თანხის მოთხოვნა უსაფუძვლოა. მოსარჩელეს არასდროს მოუთხოვია უკანონო მფლობელობიდან ნივთის გამოთხოვა და არც რაიმე მტკიცებულება წარუდგენია აღნიშნულის თაობაზე.

6. მოპასუხის (მესაკუთრის) შესაგებელი (შეგებებული სარჩელის ფარგლებში)

6.1 მესაკუთრის განცხადებით მან ნამდვილად შეუშვა სადავო ფართში მოპასუხე, რაც განპირობებული იყო 90-იანი წლების ქართულ-ოსური კონფლიქტით, ხოლო შემდეგ არაერთხელ მოითხოვა მოპასუხისაგან ბინის დაცლა, რაზედაც უარი მიიღო;

6.2 მოსარჩელის მითითებით მოპასუხის პრეტენზია სარემონტო სამუშაოების მიზნით გაწეულ ხარჯებთან დაკავშირებით უსაფუძვლოა. მესაკუთრეს სარემონტო სამუშაოების ჩატარება არ დაუვალვია მოპასუხისათვის, აღნიშნული მოთხოვნა, საფუძვლიანობის შემთხვევაშიც კი, ხანდაზმულია და არ უნდა დაკმაყოფილდეს.

7. რაიონული სასამართლოს გადაწყვეტილება და დასკვნები

7.1 გორის რაიონული სასამართლოს 2016 წლის 3 აგვისტოს გადაწყვეტილებით თავდაპირველი სარჩელი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ, მოპასუხის უკანონო მფლობელობიდან (11 582 ლარის გადახდის შემდეგ) გამოთხოვილ იქნა სადავო ქონება. მოსარჩელის მოთხოვნა ზიანის - 9 600 ლარის ანაზღაურების ნაწილში არ დაკმაყოფილდა. მოპასუხის შეგებებული სარჩელი სრულად დაკმაყოფილდა (იხ. წინამდებარე განჩინების 4.1 ქვეპუნქტი).

7.2 რაიონულმა სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის (შემდეგში: სსკ) 615-ე, 619-ე, 621-ე, 975-ე, 987-ე, 128-ე 163-ე, 408-ე, 411-ე და 412-ე მუხლებით და განმარტა, რომ დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების გათვალისწინებით, მხარეებს შორის არსებობდა თხოვების ხელშეკრულება. ვინაიდან, ბინით სარგებლობის არც ვადა და არც მიზანი იყო შეთანხმებული, მესაკუთრეს შეუძლია, ნებისმიერ დროს მოითხოვოს სადავო ქონების უკან

დაბრუნება, შესაბამისად, მოცემულ ნაწილში მოსარჩელის მოთხოვნა დასაბუთებული იყო.

7.3 შეგებებული სარჩელით მოსარჩელე ითხოვდა უძრავ ქონებაზე გაწეული ხარჯების ანაზღაურებას (იხ. წინამდებარე განჩინების 4.1 ქვეპუნქტი). იმის გათვალისწინებით, რომ მხარეებს შორის არსებობდა თხოვნების ხელშეკრულება, მოპასუხე ვალდებული იყო ნივთის მოვლისათვის საჭირო ხარჯები გაეწია, ხოლო სხვა (აუცილებელი) ხარჯების ანაზღაურებისათვის გამნათხოვრებლის მოვალეობა განისაზღვრება დავალების გარეშე სხვისი საქმეების შესრულების წესებით (სსკ-ის 619.2-ე მუხლი). ვინაიდან მოპასუხე (შეგებებული მოსარჩელე) ვარაუდობდა, რომ სადავო ბინა მის საკუთრებას წარმოადგენდა, ჩაატარა სარემონტო სამუშაოები, შესაბამისად, მისი მოთხოვნის დასაბუთებულობის შესაფასებლად გამოიყენება სსკ-ის უსაფუძვლო გამდიდრების წესები და არა დავალების გარეშე სხვისი საქმეების შესრულების წესები (იხ. სსკ-ის 975-ე და 987-ე მუხლები). ამასთან, მოპასუხის მოთხოვნის მართებულობა გამომდინარეობს მეფლობელობის კეთილსინდისიერებიდან, ვინაიდან მეფლობელს ასეთ შემთხვევაში აქვს უფლება, უარი თქვას ნივთის დაბრუნებაზე, გაწეული ხარჯების ანაზღაურებამდე (იხ. სსკ-ის 163-ე მუხლის მე-2 და მე-3 ნაწილები). რაც შეეხება, მოსარჩელის მითითებას ხსენებული მოთხოვნის ხანდაზმულობაზე, აღნიშნული უსაფუძვლო და დაუსაბუთებელია. დადგენილია, რომ სარემონტო სამუშაოები ჩატარებულია 2010-2012 წლებში, შეგებებული სარჩელი კი აღძრულია 2015 წელს, შესაბამისად, იმის გათვალისწინებით, რომ მხარეთა შორის არ არსებობდა სახელშეკრულებო ურთიერთობა სარემონტო სამუშაოებთან მიმართებით, აღნიშნულ მოთხოვნაზე ხანდაზმულობის ათწლიანი ვადა ვრცელდება (სსკ-ის 128.3-ე მუხლი).

7.4 ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია:

7.4.1. მეფლობელის მიერ ნივთის ფლობის კეთილსინდისიერება, აგრეთვე - ნივთზე გაწეული ხარჯების მოთხოვნის მართებულობა; 7.4.2. მესაკუთრის უფლება, ნებისმიერ დროს გამოითხოვოს ნივთი მეფლობელისაგან და ვალდებულება - ანაზღაუროს ის ხარჯები, რომელიც კეთილსინდისიერი მეფლობელის მიერ იქნა გაწეული ქონებაზე.

8. სააპელაციო საჩივრის საფუძვლები

8.1 რაიონული სასამართლოს გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მოსარჩელემ (მესაკუთრემ), მოითხოვა გასაჩივრებული

გადაწყვეტილების ნაწილობრივ გაუქმება, ახალი გადაწყვეტილების მიღებით, სარჩელის სრულად დაკმაყოფილება და მოპასუხის შეგებებული სარჩელის უარყოფა.

8.2 აპელაციის პრეტენზიით, სასამართლომ არასწორად მიიჩნია დადგენილად, რომ თითქოსდა მოპასუხე ვარაუდობდა, რომ უძრავი ქონება მის საკუთრებას წარმოადგენდა, რის გამოც ბინაში ჩაატარა კაპიტალური რემონტი;

8.3 სააპელაციო სასამართლომ უსაფუძვლოდ მიიჩნია, რომ ბინის გასარემონტებლად 11 582 ლარი დაიხარჯა, აგრეთვე - რემონტის ჩატარების პერიოდი, ვინაიდან აღნიშნულის საფუძვლად მითითებული მტკიცებულებები, კერძოდ, მოწმეების (მეზობლების) ჩვენება და აუდიტორული დასკვნა არ იყო საკმარისი ზემოაღნიშნული დასკვნის გამოსატანად;

8.4 სასამართლომ არასწორად შეაფასა არსებული ფაქტობრივი გარემოებები და, შესაბამისად, სამართლებრივად არასწორად შეაფასა საქმე, კერძოდ, სასამართლოს უნდა გამოეყენებინა დავალების გარეშე სხვისი საქმეების შესრულების შესახებ სამოქალაქო კოდექსის ნორმები და არა - უსაფუძვლო გამდიდრების წესები, ვინაიდან დადგენილია, რომ მოპასუხისათვის ჯერ კიდევ 1978 წლიდან იყო ცნობილი, რომ სადავო ქონების დროებით მფლობელს წარმოადგენდა, შესაბამისად, იმ ვარაუდით, რომ სადავო ქონების მესაკუთრე იყო, სარემონტო სამუშაოებს ვერ ჩაატარებდა. სადავო ქონების მფლობელს სარემონტო სამუშაოების შესრულებამდე, მიმდინარეობისას ან დასრულების შემდეგ უნდა შეეტყობინებინა მესაკუთრისათვის, ამასთან, უნდა დაესაბუთებინა, თუ რა სახის აუცილებლობას წარმოადგენდა აღნიშნული ხარჯების გაწევა.

9. სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება და დასკვნები

9.1 თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 15 ნოემბრის გადაწყვეტილებით, გასაჩივრებული გადაწყვეტილება შეიცვალა და მესაკუთრის სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ, კერძოდ:

9.1.1. მოპასუხის უკანონო მფლობელობიდან გამოთხოვილი იქნა სადავო უძრავი ქონება (იხ. ამ განჩინების პირველი პუნქტი);

9.1.2. სარჩელი ზიანის - 9600 ლარის ოდენობით ანაზღაურების შესახებ არ დაკმაყოფილდა;

9.1.3. მოპასუხის შეგებებული სარჩელი არ დაკმაყოფილდა;

9.1.4. გაუქმდა გორის რაიონული სასამართლოს 2015 წლის 3 სექტემბრის

განჩინებით გამოყენებული სარჩელის უზრუნველყოფის ღონისძიება და ყადაღა მოეხსნა მოსარჩელის საკუთრებად რიცხულ უძრავ ქონებას (იხ. ამ განჩინების პირველი პუნქტი).

- 9.2 სააპელაციო სასამართლომ აღნიშნა, რომ მოპასუხის უკანონო მფლობელობიდან სადავო ნივთის გამოთხოვის ნაწილში პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილებით დაკმაყოფილებული სარჩელი მოპასუხეს არ გაუსაჩივრებია, შესაბამისად, მესაკუთრის (მოსარჩელის) სააპელაციო საჩივრის ფარგლებში (იხ. წინამდებარე განჩინების 8.1-8.4 ქვეპუნქტები) სასამართლომ იხელმძღვანელა სსკ-ის 615-ე, 619-ე, 621-ე, 974-ე, 975-ე, 987-ე მუხლებით და განმარტა, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილება მოპასუხის უკანონო მფლობელობიდან ნივთის გამოთხოვის თაობაზე, მოპასუხის შეგებებული სარჩელით მოთხოვნილი 11 582 ლარის გადახდის შემდეგ, დაუსაბუთებელი იყო.
- 9.3 სააპელაციო სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია მოპასუხის მიერ სადავო ქონების ფლობის მართლზომიერება, ამასთან - მესაკუთრის მოთხოვნის საფუძვლიანობა. მხარეებს შორის არსებობდა უძრავი ქონების თხოვების ხელშეკრულება, რომლის საფუძველზეც მოსარჩელემ (მესაკუთრემ) უსასყიდლოდ, დროებით უვადო სარგებლობაში გადასცა მოპასუხეს სადავო ქონება; ვინაიდან მხარეთა შორის არც ბინით სარგებლობის ვადა და არც მიზანი იყო შეთანხმებული, მესაკუთრეს ნებისმიერ დროს შეეძლო მოეთხოვა ქონების დაბრუნება გამოთავისუფლებულ მდგომარეობაში (იხ. სსკ-ის 621 მუხლი);
- 9.4 ზემოაღნიშნული მსჯელობის გათვალისწინებით, სააპელაციო სასამართლომ უსაფუძვლოდ და დაუსაბუთებლად მიიჩნია აპელანტის (სადავო ქონების მესაკუთრის) მოთხოვნა, ზიანის ანაზღაურების მიზნით, 9 600 ლარის მოპასუხისათვის დაკისრების თაობაზე, ვინაიდან საქმის მასალებით დადგენილი იყო, რომ ამ უკანასკნელს სადავო ქონება მოსარჩელის თანხმობით გადაეცა;
- 9.5 სააპელაციო სასამართლომ არ გაიზიარა მოსარჩელის მტკიცება, რომ ბინის გადაცემიდან რამდენიმე წლის შემდეგ მოპასუხისაგან ბინის დაბრუნებას შეეცადა, ვინაიდან საქმეში არ იყო წარდგენილი არც ერთი სარწმუნო მტკიცებულება. სააპელაციო სასამართლომ მოპასუხის შეგებებული სარჩელის მოთხოვნა (იხ. ამ განჩინების 4.1. ქვეპუნქტი) არ დააკმაყოფილა და განმარტა, რომ აღნიშნული მოთხოვნის საფუძველი იყო ნათხოვარ უძრავ ქონებაზე მონათხოვრის მიერ გაწეული სარემონტო სამუშაოების ღირებულების ანაზღაურება. სასამართლოს შეფასებით, ამ მოთხოვნას სამართლებრივი საფუძველი არ გააჩნია, ამასთან, არც შესაბამისი მტკიცებულებებით დასტურდებოდა სარემონტო სამუშაოების ღირებულება. სასამართლომ სსკ-ის 619-ე „1. მონათხოვრებ

უნდა გასწიოს ნათხოვარი ნივთის მოვლისათვის საჭირო ჩვეულებრივი ხარჯები. 2. გამნათხოვრებლის მოვალეობა სხვა ხარჯების ანაზღაურების თაობაზე განისაზღვრება დავალების გარეშე სხვისი საქმეების შესრულების წესებით“ და 974-ე: „1. შემსრულებელს არ შეუძლია მოითხოვოს გაწეული ხარჯების ანაზღაურება, თუ მის მიერ საქმეთა შესრულება ეწინააღმდეგება მეპატრონის ნებას ან არ შეესაბამება მის ინტერესებს. თუ შემსრულებელს შეეძლო სცოდნოდა ამის შესახებ, მაშინ იგი ვალდებულია აანაზღაუროს შესრულებით გამოწვეული ზიანი. 2. ეს წესი არ მოქმედებს, თუ მეპატრონის ნება ეწინააღმდეგება კანონის ნორმებს“ მუხლებზე მიუთითა და განმარტა, რომ 974-ე მუხლი დაუშვებლად მიიჩნევს ხარჯების ანაზღაურების მოთხოვნას, თუ შემსრულებლის მიერ საქმეთა შესრულება ეწინააღმდეგება მეპატრონის ნებას ან არ შეესაბამება მის ინტერესებს. წინამდებარე შემთხვევაში დადგენილი იყო, რომ მოპასუხის მიერ სადავო ბინაში ჩატარებული სარემონტო სამუშაოების თაობაზე მესაკუთრის ნება - თანხმობა - არ არსებობდა. შეგებებული სარჩელის საფუძვლისა და იმის გათვალისწინებით, რომ უდავოდ დადგინდა, რომ მოპასუხეს სადავო ქონების მესაკუთრისაგან არ მიუღია თანხმობა ბინის გარემონტებაზე, შეგებებული სარჩელი დაუსაბუთებელი იყო.

9.6 სააპელაციო სასამართლომ არ გაიზიარა პირველი ინსტანციის სასამართლოს მსჯელობა, რომ მოცემულ შემთხვევაში არ არსებობდა ფაქტობრივი წინაპირობები სსკ-ის 975-ე და 987-ე მუხლების გამოსაყენებლად; კერძოდ, 975-ე მუხლის მიხედვით: „დავალების გარეშე სხვისი საქმეების შესრულების წესები არ გამოიყენება, თუ პირი სხვისი საქმის შესრულებისას ვარაუდობდა, რომ ეს მისი საქმე იყო“, 987.1-ე მუხლის თანახმად „პირს, რომელმაც შეგნებულად ან შეცდომით ხარჯები გასწია მეორე პირის ქონებაზე, შეუძლია მისგან მოითხოვოს თავისი დანახარჯების ანაზღაურება, თუ მეორე პირი ამით გამდიდრდა“;

9.7 ზემოხსენებული ნორმებით სადავო ურთიერთობის კვალიფიკაციისათვის განმსაზღვრელია გამოვლენილი იყოს შემსრულებელის ვარაუდი, რომ იგი საკუთარი ინტერესებისათვის მოქმედებს, ამასთან, აღნიშნული ვარაუდი უნდა იყოს დასაბუთებული და შესაბამისი მტკიცებულებებით გამყარებული; მოცემულ შემთხვევაში პირველი ინსტანციის სასამართლოს პოზიცია, რომ მოპასუხე (შეგებებული მოსარჩელე) ვარაუდობდა, სადავო უძრავი ქონება მის საკუთრებას წარმოადგენდა და სამშენებლო-სარემონტო სამუშაოებს საკუთარ ბინაში ახორციელებდა, სააპელაციო სასამართლომ არ მიიჩნია დასაბუთებულად, რადგან არ ეფუძნებოდა საქმის გარემოებების სრულ და ობიექტურ გამოკვლევას; სასამართლოს შეფასებით აღნიშნული სადავო გარემოების უსაფუძვლობას ადასტურებს წინამდებარე განჩინების 4.3 ქვეპუნქტში მითითებული კანონიერ ძალაში შესული

გადაწყვეტილება, რომლის მიხედვით სადავო ბინაში მოპასუხე მოსარჩელემ ნებაყოფლობით შეასახლა და მათ შორის დავა არასოდეს ყოფილა. მოსარჩელე არ ითხოვდა, რომ მოპასუხეს დაეტოვებინა ბინა. სააპელაციო სასამართლოს შეფასებით, გორის რაიონული სასამართლოს მიერ ზემოხსენებული გადაწყვეტილების გამოტანის შემდეგ, რომელიც კანონიერ ძალაშია, მოპასუხის (შეგებებული მოსარჩელის) ვარაუდი, რომ სადავო ბინა მის საკუთრებას წარმოადგენდა ან რომ გააჩნდა რაიმე ისეთი სამართლებრივი საფუძველი, რაც მას საკუთრების უფლებას მოუპოვებდა, სრულიად უსაფუძვლო იყო.

9.8 სააპელაციო სასამართლომ ასევე დაუსაბუთებლად მიიჩნია ქვემდგომი სასამართლოს მსჯელობა, მოპასუხის მიერ 2010-2012 წლებში სადავო ქონებაზე კაპიტალური რემონტისათვის გაწეული ხარჯების - 11 582 ლარის - მოთხოვნის მართებულობაზე, რადგან საქმეში წარდგენილი მტკიცებულებებით სარწმუნოდ არ იყო დადგენილი სარემონტო სამუშაოების ჩატარების თარიღი, ღირებულება, ჩატარების ფაქტი და ა.შ., ქვემდგომი სასამართლო ამ ფაქტის დადგენისას დაეყრდნო დამოუკიდებელი აუდიტორის ლელა ფიცხელაურის აუდიტორული დასკვნას (№708); დასახელებულმა აუდიტორმა, სასამართლო სხდომაზე გამოკითხვისას განმარტა, რომ სარემონტო სამუშაოების ჩატარების ფაქტი დაადგინა მოპასუხის მიერ წარდგენილი იმ დოკუმენტების საფუძველზე, სადაც აღწერილი იყო დანახარჯები, ასევე, გამოიყენა სარემონტო სამუშაოების ჩამტარებელ მუშათა ჩვენებები, დაეყრდნო - მოწმის სახით დაკითხული პირების- ლიანა ბადაშვილის, ელისაბედ გიგაურის ჩვენებებს, იხელმძღვანელა - დამოუკიდებელ საზოგადოებრივ ექსპერტთა კავშირის 2016 წლის # 2/0035 ექსპერტიზის დასკვნით, რომელაც დაადასტურა, რომ სადავო ბინაში ნამდვილად ჩატარდა სამშენებლო-სარემონტო სამუშაოები, კერძოდ, იატაკზე დაგებულია ლამინატი, კედელზე გაკრულია შპალიერი, ჩასმულია ხის ახალი კარ-ფანჯრები, საკვანძეები კარგ მდგომარეობაშია, დაგებულია და გაკრულია კერამიკული ფილები, სამზარეულოში კედელზე გაკრულია კერამიკული ფილა, ჭერი ბინაში მთლიანად გარემონტებულია და ისინი შესრულებულია 2010-2012 წლებში; დაეყრდნო ბინის დათვალიერებას და ფოტო დასურათებას, ასევე - სამშენებლო-სარემონტო სამუშაოების შემსრულებელ პირებთან გასაუბრებას და სადავო ბინაში მცხოვრები მოქალაქეების განმარტებებს იმის შესახებ, რომ 2010-2012 წლებში მოპასუხემ თავის საცხოვრებელ ბინაში ჩატარა კაპიტალური რემონტი;

9.9 სააპელაციო სასამართლომ ზემოხსენებული მტკიცებულებები არ მიიჩნია სამართლებრივად ისეთი მნიშვნელობის მქონედ, რომელთა

საფუძველზეც დადგინდებოდა სარემონტო სამუშაოების შესრულების დრო და ფაქტი, რადგან აღნიშნულის დადგენა სსსკ-ის 162-ე მუხლის მიხედვით უნდა ეფუძნებოდეს მხოლოდ სპეციალურ ცოდნაზე დაფუძნებულ საექსპერტო გამოკვლევებს; საპელაციო სასამართლომ, სარემონტო სამუშაოების ღირებულების შესახებ, სარწმუნო მტკიცებულებად არც აუდიტორის შეფასება მიიჩნია, ვინაიდან ის არ ეფუძნებოდა სარემონტო სამუშაოებზე გახარჯული მასალების დასახელებას, მოცულობით რაოდენობებს და შესაბამისი ერთეულის განფასებებს; აქედან გამომდინარე, საპელაციო სასამართლომ დაასკვნა, რომ სარემონტო სამუშაოების თაობაზე სადავო ფაქტების დადგენისას ქვემდგომმა სასამართლომ დაარღვია სსსკ-ის 102.3. მუხლის მოთხოვნა, რადგან სპეციალურ საექსპერტო კვლევას დაქვემდებარებული საქმის გარემოებები დაადგინა არა ექსპერტიზის დასკვნის, არამედ - სპეციალისტთა განმარტებებისა და მოწმეთა ჩვენებების საფუძველზე;

- 9.10 საპელაციო სასამართლომ ისიც განმარტა, რომ იმ შემთხვევაშიც, თუ საქმის მასალებით უტყუარად იქნებოდა დადგენილი, რომ მოპასუხემ ნათხოვარ ბინაში 2010-2012 წლებში ჩაატარა 11 582 ლარის ღირებულების რემონტი, გამოკვეთილი არ იქნებოდა მოპასუხის კანონიერი უფლების შელახვა და მისი და მისი აღდგენის სამართლებრივი წინაპირობები, რადგან დადგენილი იყო, რომ ეს უკანასკნელი ნათხოვარი უძრავი ნივთით უსასყიდლოდ, უწყვეტად სარგებლობდა 1978 წლიდან, რაც იმის საფუძველს ქმნიდა, რომ კომპენსირებულად მიჩნეულიყო უძრავ ნივთზე მონათხოვრის (მოპასუხის) დანახარჯი, ბინით 40-წლიანი უსასყიდლო სარგებლობით;
- 9.11 ზემოხსენებული მოტივაცია დაედო საფუძველად მოსარჩელის მოთხოვნის ნაწილობრივ დაკმაყოფილებას და შეგებებული სარჩელის უარყოფას.

10. საკასაციო საჩივრის საფუძველები

- 10.1 მოპასუხემ (შეგებებულმა მოსარჩელემ) საკასაციო წესით გაასაჩივრა თბილისის საპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 15 ნოემბრის გადაწყვეტილება, მოითხოვა მისი გაუქმება და, ახალი გადაწყვეტილების მიღებით, შეგებებული სასარჩელო მოთხოვნის დაკმაყოფილება.
- 10.2 კასატორმა მიუთითა, რომ მოსარჩელესთან თხოვნის ხელშეკრულებით არ იყო დაკავშირებული. ამასთან, სადავო ბინა გაარემონტა და კომუნალურ გადასახადებს იხდიდა.
- 10.3 კასატორმა აღნიშნა, რომ სამოქალაქო საპროცესო კოდექსით

გათვალისწინებულ მტკიცებულებებს აქვთ თანაბარი ძალა, შესაბამისად, მის მიერ წარდგენილი სპეციალისტის დასკვნა უნდა მიჩნეულიყო სარწმუნოდ, რომლის საპირისპიროდ მოსარჩელეს, არ ჩაუტარებია ექსპერტიზა, რომელიც ეჭვქვეშ დააყენებდა მოპასუხის მტკიცებულებებს.

11. საკასაციო სამართალწარმოების ეტაპი

11.1 საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 19 თებერვლის განჩინებით საკასაციო საცივარი წარმოებაში იქნა მიღებული სსსკ-ის 391-ე მუხლის მიხედვით დასაშვებობის წინაპირობების შესამოწმებლად.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლო საქმის შესწავლის, მტკიცებულებათა გაანალიზების, საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის იურიდიული დასაბუთებულობის შემოწმების შედეგად მიიჩნევს, რომ მოპასუხის საკასაციო საჩივარი არ აკმაყოფილებს სსსკ-ის 391-ე მუხლის მოთხოვნებს, რის გამოც დაუშვებელია, შემდეგი არგუმენტაციით:

12. სსსკ-ის 391-ე მუხლის მეხუთე ნაწილის შესაბამისად, საკასაციო საჩივარი ქონებრივ და სხვა არაქონებრივ დავებში დასაშვებია, თუ კასატორი დაასაბუთებს, რომ: ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებას და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას; ბ) საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია; გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება; დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან; ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე; ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს; ზ) გასაჩივრებულია სააპელაციო სასამართლოს მეორე დაუსწრებელი გადაწყვეტილება ან განჩინება

დაუსწრებელი გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების თაობაზე. ზემოაღნიშნული ნორმები განსაზღვრავს იმ მოთხოვნებს, რომელთაც საკასაციო საჩივარი უნდა შეიცავდეს და ეფუძნებოდეს.

13. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ წარმოდგენილი საკასაციო საჩივარი არ არის დასაშვები სსსკ-ის 391-ე მუხლით გათვალისწინებული არც ერთი ზემოხსენებული საფუძვლით.
14. საკასაციო საჩივრის განხილვისა და საკასაციო სასამართლოს ახალი გადაწყვეტილების მიღების საჭიროება არ არსებობს არც სამართლის განვითარებისა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბების აუცილებლობის თვალსაზრისით (იხ. სუსგ-ები: # ას-1042-962-2017, 26.03.2018წ; შდრ. #ას-1020-1051-2011, 18.10.2011წ; # ას-828-1191-06, 26.06.2007წ.)
15. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ საკასაციო საჩივარი დასაშვებიც რომ ყოფილიყო, მას არა აქვს წარმატების პერსპექტივა შემდეგ გარემოებათა გამო:
 - ა) განსახილველ შემთხვევაში, არ არსებობს სსსკ-ის 391-ე მუხლის მეხუთე ნაწილის "ე" ქვეპუნქტით დადგენილი საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის წინაპირობაც, რომლის მიხედვითაც, საკასაციო საჩივარი დასაშვებია, თუ სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქმე განხილულია მნიშვნელოვანი საპროცესო დარღვევით, რომელსაც შეეძლო, არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე;
 - ბ) სსსკ-ის 407.2-ე მუხლის თანახმად, სააპელაციო სასამართლოს მიერ დამტკიცებულად ცნობილი ფაქტობრივი გარემოებები სავალდებულოა საკასაციო სასამართლოსათვის, თუ წამოყენებული არ არის დასაშვები და დასაბუთებული პრეტენზია. სააპელაციო სასამართლოს მიერ დადგენილად ცნობილ ფაქტობრივ გარემოებებთან დაკავშირებით კასატორს ასეთი პრეტენზია არ წარმოუდგენია.
16. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ სააპელაციო სასამართლოს საქმის გადასაწყვეტად სამართლებრივად მნიშვნელოვანი ყველა გარემოება აქვს გამოკვლეული.
17. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლის პირველი პარაგრაფი ავალდებულებს სასამართლოს, დაასაბუთოს თავისი გადაწყვეტილება, რაც არ უნდა იქნეს გაგებული თითოეულ არგუმენტზე დეტალური პასუხის გაცემად (იხ. *ჯლარკავა საქართველოს წინააღმდეგ*, # 7932/03; *Van de Hurk v. Netherlands*, par.61, *Garcia Ruiz v. Spain* [GC] par.26; *Jahnke and Lenoble v France* (dec.); *Perez v France* [GC], par. 81)
18. უწინარესად, უნდა აღინიშნოს, რომ საკასაციო სასამართლო სააპელაციო სასამართლოს მიერ დადგენილი ფაქტებით ხელმძღვანელობს სადავო ურთიერთობის ფაქტობრივი შემოწმების დროს (სსსკ-ის 407-ე მუხლი) და მოთხოვნის სამართლებრივ საფუძველზე მსჯელობს, რომლის მოძიება და

სადავო სამართალურთიერთობისადმი მისადაგება, საქმისწარმოების ნებისმიერ ეტაპზე, სასამართლოს პრეროგატივაა.

19. განსახილველ შემთხვევაში, მოპასუხის (კასატორის) მიერ სადავო უძრავი ქონების მართლზომიერი მფლობელობის ფაქტი ეფუძნება თხოვნის ხელშეკრულებას (იხ. წინამდებარე განჩინების 9.3 ქვეპუნქტი), რაც საქმეში წარდგენილი კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით უდავოდ არის დადგენილი (იხ. ამ განჩინების 4.3. და 9.7 ქვეპუნქტები). სააპელაციო სასამართლოს მიერ დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების გათვალისწინებით, შეგებებული სარჩელის მოთხოვნიდან და საკასაციო პრეტენზიიდან (იხ. წინამდებარე განჩინების 4.1 და 10.2 ქვეპუნქტები) გამომდინარე, მესაკუთრის კუთვნილი ბინის მოპასუხის მიერ მართლზომიერი მფლობელობის დროს გაწეული დანახარჯების მოთხოვნის დასაბუთებულობა, საკასაციო სასამართლოს შეფასებით, სსკ-ის 163-ე მუხლის - არაუფლებამოსილი კეთილსინდისიერი მფლობელის მოვალეობა [1. კეთილსინდისიერი მფლობელი, რომელსაც თავიდანვე არ ჰქონია ნივთის ფლობის უფლება ან დაკარგა ეს უფლება, ვალდებულია დაუბრუნოს ნივთი უფლებამოსილ პირს. ვიდრე უფლებამოსილი პირი არ გამოიყენებს თავის ამ უფლებას, ნივთისა და უფლების ნაყოფი ეკუთვნის მფლობელს. 2. კეთილსინდისიერ მფლობელს შეუძლია უფლებამოსილ პირს მოსთხოვოს იმ გაუმჯობესებისა და ხარჯების ანაზღაურება, რაც მან გაიღო ნივთზე კეთილსინდისიერი მფლობელობის დროს და რაც არ არის კომპენსირებული ამ ნივთით სარგებლობითა და მისგან მიღებული ნაყოფით. მფლობელის ბრალით მიუღებელი ნაყოფის ღირებულება უნდა გამოიქვითოს. იგივე წესი ვრცელდება ისეთ გაუმჯობესებებზე, რომელთა შედეგადაც გაიზარდა ნივთის ღირებულება, თუკი გაზრდილი ღირებულება ნივთის დაბრუნების მომენტისათვის ჯერ კიდევ არსებობდა. 3. კეთილსინდისიერ მფლობელს შეუძლია უარი თქვას ნივთის დაბრუნებაზე, ვიდრე მისი მოთხოვნები არ დაკმაყოფილდება] წინაპირობების შემოწმებას მოითხოვს. აღნიშნული იმითაა განპირობებული, რომ მოთხოვნათა საფუძვლების კონკურენციის შემთხვევაში, სანივთო მოთხოვნის შემოწმებას უპირატესობა ენიჭება კონდიქციურ მოთხოვნებთან მიმართებით.

20. საკასაციო სასამართლოს განმარტებით: „მოსარჩელის სანივთო მოთხოვნა ამ შემთხვევაში მიზნად ისახავს გაწეული ხარჯების ანაზღაურებას და, შესაბამისად, სსკ-ის 163-ე მუხლი უფრო მეტად იცავს კეთილსინდისიერი მფლობელის ინტერესებს სსკ-ის 987-ე მუხლთან შედარებით, რადგანაც ამ უკანასკნელ შემთხვევაში, კრედიტორს მხოლოდ იმ დანახარჯების მოთხოვნა შეუძლია, რითაც გამდიდრდა ნივთის მესაკუთრე. ამდენად, იგი უპირატესად გამოსაყენებელი მოთხოვნის საფუძვლად უნდა იქნეს მიჩნეული. ამასთან, სსკ-ის 163-ე მუხლის სპეციალური ბუნება უსაფუძვლო გამდიდრების ნორმებთან მიმართებით უდავოა, ვინაიდან იგი კეთილსინდისიერი არამართლზომიერი მფლობელის სამართლებრივ სტატუსსა და უფლება-მოვალეობებს ამომწურავად აწესრიგებს. სსკ-ის 163-ე მუხლის გამოყენების სფეროს ავიწროებს ამ ნორმის საგამონაკლისო წინაპირობა - არაუფლებამოსილი მფლობელის კეთილსინდისიერების ფაქტი. **სწორედ ამ წინაპირობის გათვალისწინებით, უდავოდ უნდა იქნეს მიჩნეული, რომ სსკ-ის 163-ე მუხლით გათვალისწინებული შემთხვევა უსაფუძვლო გამდიდრების გამოყენების**

სფეროს გამოორიგხავს. ამ შემთხვევაში იკვეთება განმდევნი თუ გამომრიცხველი კონკურენცია, რომლის შესაბამისად, სსკ-ის 163-ე მუხლით უნდა გამოორიგხოს კეთილსინდისიერი მფლობელის მიმართ სსკ-ის 976-ე და შემდგომი მუხლების გამოყენება (შდრ. მოთხოვნებისა და მოთხოვნის საფუძვლების კონკურენცია, გვ. 171, ს.ჩაჩავა, ევროპული და შედარებითი სამართლის ინსტიტუტის გამომცემლობა, თბილისი 2011, Olzen/Wank *Zivilrechtliche Klausurenlehre mit Fallrepetitorium*, 2. Aufl., 1998, S.407; Palandt/Bassenge, *BGB Kommentar*, 67. Aufl., 2008, par. 993, RdNr.1.; Stadler, *Gestaltungsfreiheit und Verkehrsschutz durch Abstraktion: Eine rechtsvergleichende Studie zur abstrakten und kausalen Gestaltung rechtsgeschäftlicher Zuwendungen anhand des deutschen, schweizerischen, österreichischen, französischen und US amerikanischen Rechts*, 1996, S. 229, f.; BGH Urteil vom 29.09.1995 – V ZR 130/94 (Karlsruhe), NJW, 1996, S. 52.)- **იხ. სუსგ # ას-1042-962-2017, 26.03.2018წ.**

21. მოცემულ შემთხვევაში, მოსარჩელის მიერ აღძრული სანივთო მოთხოვნა, მის მართლობიერ მფლობელობაში (თხოვნის ხელშეკრულებით) არსებულ უძრავ ნივთზე გაწეული გაუმჯობესებისა და ხარჯების ანაზღაურება, მას შემდეგ, რაც კეთილსინდისიერმა მფლობელმა დაკარგა ნივთზე ფლობის უფლება, დასაბუთებული იქნებოდა სსკ-ის 163-ე მუხლის მე-2 ნაწილში მითითებული წინაპირობების განხორციელების შემთხვევაში; აღნიშნული იმას ნიშნავს, რომ კეთილსინდისიერი მფლობელობის დროს სხვისი უძრავი ნივთით სარგებლობით თუკი კომპენსირებულია მფლობელის მიერ ნივთზე გაწეული გაუმჯობესება და დანახარჯები, მაშინ კეთილსინდისიერ მფლობელის მოთხოვნას უფლებამოსილი პირისადმი საფუძველი ეცლება. სსკ-ის 163-ე მუხლის მე-2 ნაწილის მეხუთე წინადადება იგივე წესს ავრცელებს ისეთ გაუმჯობესებაზე, რომელთა შედეგადაც გაიზარდა ნივთის ღირებულება, თუკი გაზრდილი ღირებულება ნივთის დაბრუნების მომენტისათვის ჯერ კიდევ არსებობდა. ამდენად, შეგებებული მოსარჩელის მტკიცების საგანს განეკუთვნებოდა დაემტკიცებინა, რომ მის მიერ სხვისი უძრავი ნივთის მართლობიერი მფლობელობის დროს გაწეულია გაუმჯობესება და დანახარჯები და რა ოდენობისაა ისინი; ამის შემდეგ, მოთხოვნის უფლების მფლობელის დასამტკიცებელი იყო, რომ მის მიერ გაწეული გაუმჯობესება და დანახარჯები არ არის კომპენსირებული სხვისი უძრავი ნივთით სარგებლობით, რაც ამ ნივთის მესაკუთრისადმი (უფლებამოსილი პირისადმი) მოთხოვნის წაყენების სამართლებრივი საფუძველი იქნებოდა.
22. განსახილველ შემთხვევაში მოპასუხე სადავო უძრავი ქონების მართლობიერი მფლობელი იყო თხოვნის უსასყიდლო, უვადო ხელშეკრულების საფუძველზე (იხ. სსკ-ის 615-ე, 619-ე, 621-ე მუხლები), სსკ-ის 163-ე მუხლი მუხლი ადგენს არაუფლებამოსილი კეთილსინდისიერი მფლობელის მოვალეობას. განსახილველ შემთხვევაში მოპასუხეს, როგორც კეთილსინდისიერ (მართლობიერ) მფლობელს, მესაკუთრემ

ნება მისცა (თანხმობა განუცხადა) მის კუთვნილ ბინაში ეცხოვრა, თუმცა, ვინაიდან მხარეთა შორის არ განსაზღვრულა უძრავი ნივთის თხოვების ვადა და მიზანი, გამნათხოვრებელს (ბინის მესაკუთრეს) წარმოეშვა ქონების დაბრუნების უფლება, რაც ნებისმიერ დროსაა შესაძლებელი (სსკ-ის 621-ე მუხლი). ბინის მესაკუთრის მიერ სარჩელის აღძვრის შემდეგ სადავო ნივთის კეთილსინდისიერი მფლობელი არაუფლებამოსილი გახდა, დაკავებული ჰქონოდა სხვისი (გამნათხოვრებლის) ბინა, მან დაკარგა ეს უფლება და წარმოეშვა ვალდებულება, დაებრუნებინა ნივთი უფლებამოსილი პირისათვის. რაც შეეხება სსკ-ის 163-ე მუხლის მე-2 ნაწილის დანაწესს, ამ შემთხვევაში, კასატორმა (მოპასუხემ), ვერ დაამტკიცა სამართლებრივად ვარგისი მტკიცებულებებით, რომ მას წარმოეშვა სადავო ნივთზე კეთილსინდისიერი (მართლზომიერი) მფლობელობის დროს გაწეული გაუმჯობესებისა და ხარჯების ანაზღაურების მოთხოვნის უფლება.

23. მოპასუხეს (შეგებებულ მოსარჩელეს) საქმის წარმოების ყველა ეტაპზე, მათ შორის, წარმოდგენილი საკასაციო პრეტენზიით, არ განუხორციელებია დასაბუთებული შედავება სააპელაციო სასამართლოს მიერ დადგენილ ფაქტებზე, რის გამოც არ არსებობს სსსკ-ის 391-ე მუხლით გათვალისწინებული არც ერთი წინაპირობა, რომლის საფუძველზე საკასაციო სასამართლო დასაშვებად ცნობს წარმოდგენილ საკასაციო განაცხადს. შესაბამისად, უარყოფილია საკასაციო განაცხადის დასაშვებად ცნობა.
24. საკასაციო სასამართლოს მიერ შეგებებული მოსარჩელის მოთხოვნის დამფუძნებელ ნორმად სსკ-ის 163-ე მუხლის მისადაგება, მოცემულ შემთხვევაში სამართლებრივად ვერ ცვლის სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებით დადგენილ შედეგს, რადგან შეგებებული მოსარჩელის სანივთო მოთხოვნის დასაბუთებულობა შემოწმდა მოხმობილი ნორმის წინაპირობების საფუძველზე, რისთვისაც სავსებით საკმარისი იყო სააპელაციო სასამართლოს მიერ დადგენილი ფაქტები; შესაბამისად, უცვლელად უნდა დარჩეს სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის გასაჩივრებული გადაწყვეტილება.
25. სსსკ-ის 401-ე მუხლის მე-4 ნაწილის საფუძველზე, საკასაციო საჩივრის დაუშვებლად ცნობის გამო, კასატორს დაუბრუნდება საკასაციო საჩივარზე გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის 70 პროცენტი.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი :

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 284-ე, 285-ე, 391-ე, 401-ე, 408.3-ე მუხლებით და

დაადგინა:

1. დ---- ბ-----ის საკასაციო საჩივარი, როგორც დაუშვებელი, დარჩეს განუხილველად;
2. დ---- ბ-----ს (პ/ნ 5-----) სახელმწიფო ბიუჯეტიდან (**ქ.თბილისი, „სახელმწიფო ხაზინა“, ბანკის კოდი TRESGE22, მიმღების ანგარიშის №200122900, სახაზინო კოდი 300773150**) დაუბრუნდეს საკასაციო საჩივარზე მის მიერ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის 579 ლარის (საგადასახადო დავალება N15780305, გადახდის თარიღი 2018 წლის 8 თებერვალი), 70% – 405,3 ლარი;
3. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

თავმჯდომარე

ე. გასიტაშვილი

მოსამართლეები:

პ. ქათამაძე

ბ. ალავიძე